

Hansje in Gezonderland

Hansje kon zijn ogen niet geloven. Wat stonden hier toch een prachtige apparaten allemaal! Het ene toestel glom nog mooier dan het andere of het zag er zó ingewikkeld uit dat het belang er aan alle kanten vanaf spatte. Dat was hem eerder nooit zo opgevallen...

En dan al die geleerde dames en heren in hun witte jassen. Wat praat-ten zij bijzonder... soms zelfs in het Latijn! Hansje durfde bijna geen stap meer te zetten op wat hij toch wel een beetje als gewijde grond begon te ervaren. Zouden die dames en heren wel bereid zijn om naar hem, piepeltje, te luisteren en, beter nog, hem van zijn klachten af willen helpen?

Voor Hansje het allemaal goed en wel doorhad, zat hij al in een nis die als wachtkamer dienst deed voor zich uit te staren, met in zijn hand een mapje met een ponskaartje. Na een halfuur werd zijn naam geroepen door een aardig ogende dame. 'Komt u met mij mee?', vroeg ze, haar ene arm uitspreidend als een verkeersbord om de juiste richting aan te geven. Zwijgend volgde Hansje die aanwijzing en zo kwam hij in een klein kamertje. Tot dan toe ging alles goed. Hij hing zijn jas aan de kapstok en zijn colbert over de rugleuning van zijn stoel. 'Wat kan ik voor u doen?', vroeg de aardige dermatologe - want dat was die mevrouw - en ze keek Hansje vertrouwenwekkend aan. Hij kon bijna geen adem meer krijgen en zei met droge mond: 'Ik heb al twintig weken een ontzettend grote open wond aan mijn onderbeen...' 'Dan gaan we eerst eens even kijken!' zei ze voortvarend. De wond werd, met behulp van een zuster en veel fysiologisch zout, voorzichtig uitgepakt. 'Zo, da's niet zo mooi!', riep ze meelevend uit. Dat was het duwtje dat Hansje net nodig had, of, liever gezegd, dat hij nu net níét nodig had, want hij begon hartverscheurend te huilen. Tussen de uithalen door kreeg de aardige dame stukje bij beetje zijn (ziekte)geschiede-

nis te horen. Hoe Hansje acht maanden geleden nog een hele Hans was, die leiding gaf aan een heus bedrijf. Hoe hij zijn been had gestoten en daardoor een rood plekje was ontstaan. Hoe het rode plekje twee maanden later zwart en enorm pijnlijk werd, en dat hij het toen - met z'n stomme kop - had open-gemaakt. En hoe hem was geadviseerd er mee in zee te gaan, waarna er wond-roos was ontstaan en de ellende pas echt was begonnen. Hoe de plastisch chirurg hem tweemaal daags Eusol had voorgeschreven, chloor met paraf-fine dus. Hoe na een week pijn en een groeiende wond werd geadviseerd daar nog maar eens twee weken mee door te gaan en later nog eens vier weken, hoe hard Hansje ook jammerde over de pijn door de chloor. Hoe de wond toen vijf keer zo groot was geworden en opere-ren onvermijdelijk(?) bleek. Hoe de pijn inmiddels ondragelijk was geworden en de opiaten hem op de rand van het delirium brachten. Hoe vervolgens de operatie maar voor 20% slaagde en het consigne van de chirurg luidde om de wond goed aan de lucht laten drogen en deze alleen 's nachts te verbinden. Hoe tijdens de controle werd gezegd dat zo'n grote wond natuurlijk niet zomaar aan de open lucht mocht drogen. Hoe uit de labuitslagen bleek dat de wond schoon was, maar de wonddeskundige zei dat er geheid een bacterie in zat. Hoe men in een ziekenhuis had gezegd dat er een week jodiumverband op moest en dat dit volgens een second opinion maar drie dagen had gemogen, want dat er droog gaas met zilver op moest. (En *by the way*: hoe kwam die wond zo groot? Zeven weken Eusol?) Hoe de dermatologen elkaar over dit geblunder gingen vertellen. (Hoe was het in godsnaam mogelijk? Dat spul vreet al de huid rond de wond weg! Hooguit een week, maar liever helemaal niet...!) Hoe de thuis-zorg zijn been nu elke dag verbond, maar dat de genezing in vijf weken niets was gevorderd. (Logisch, zei de kliniek, als je niet zwachtelt, krijg je het oedeem niet weg en zal het nooit genezen. Vanaf toen zwachtelen dus.) Hoe er door alle medicijnen, de pijn en alle tegenstrijdige adviezen en behande-

lingen niets meer van eerdergenoemde Hans over was, en dat hij zelfs niet meer durfde te gaan slapen als er geen nachtlampje bleef branden...

De dermatologe sloeg een arm om Hansjes schouders. Zij wist dat de *peau de miroir* van de ziel was en begreep dat er van die ziel en de bezitter daarvan niet veel meer over was. 'Lieverd, wat kan ik voor je doen?' vroeg ze, half ont-hutst, half meelevend.

Hansje keek haar met grote rode ogen aan. Zijn ogen zwierven langs alle dozen met spullen, langs de scharen en pincetten en de glimmende apparaten, keken haar toen weer aan en hij stamelde: 'Wilt u gewoon zeggen dat u het ook niet meer weet...?! Want uw collega's zeggen toch weer wat anders!' ■

Hans van der Voort

hvdvoort@knmg.nl

